

FÖRBEREDANDE KURS

I

GE O G R A F I.

Sammanställd

af

D. H A H L.

Tredje upplagan.

HELSINGFORS,

Hufvudstadsbladets tryckeri, 1882.

K. E. Holms förlag.

F ö r o r d

till första uppl.

Utan att härmed åsyfta framställandet af någon mer eller mindre fullständig methodik, utbeder sig undert. att få meddela några antydningar om det sätt, hvarpå jag tänkt mig användandet af denna lilla bok.

Utgående från den princip, att i allmänhet läraren, icke läroboken, bör vara den undervisande, har undert. velat åt *lärarens muntliga framställning och kartan* öfverlemna hela lärandet, i den öfvertygelse, att barn vid den ålder, då de börja läsa geografi, hafva ytterst svårt att fatta en sammanhängande skriftlig, men mycket väl kunna följa med lärarens muntliga framställning af ämnet. Läroboken skall endast tjena till att för eleven lemna tillfälle att i hemmet inlära sådant, som vid första åhörandet mindre säkert fäster sig i minnet, och således hufvudsakligast upptaga endast namn och dylikt.

De par, tre första lektionerna i geografi böra enl. den tanke, som legat till grund för sammanskrifvandet af denna bok, gifvas ute i naturen och användas till att genom åskådning meddela barnet riktiga föreställningar om land och haf, slätt, berg, ö, halfö, udde, vik, sund m. m. Derefter meddelas undervisningen i skolrummet och början göres med det i inledningen med gröfre stil upptagna, hvaraf globläran nödvändigt måste framställas med tillhjälp af en jordglob. Vid öfvergången till fys. geogr. bör eleven först göras fullt förtrogen med kartan såsom jordytans bild. Undert. tillåter sig föreslå ungefär följ. förfaringsätt härför:

Läraren uppritar på svarta taflan inför klassen en plan af klassrummet med dess möbler o. s. v. Härunder förklaras betydelsen af hvartenda streck, så att barnen fullt förstå motsvarigheten af den för dem öfverskådliga lokalen med den bild deraf, hvilken läraren uppritar. Eleverna få nu under lärarens tillsyn afkopiera planen i sina kartritningshäften. Härefter böra de göras hemmastadda på en karta öfver den närmaste hemtrakten, exempelvis staden H:fors*). På någon af plankartorna öfver staden utvisas läget för skolan, hamnarne, stadsdelarne, större gator och platser, kyrkor och större byggnader, parker o. s. v. Derefter framsättes en karta öfver stadens omgifningar: de antagligen bekanta ställena utpekades. Småningom indrages i kretsen af de utpekade orterna äfven sådana, som eleverna aldrig sett, hvarvid de ifrån staden utgående vägarne och vid dem belägna ställen bilda lämpliga öfvergångspunkter från känt till okänt. Nu öfvergår till en karta öfver hela Finland och den redan vunna ortkänedom sättes i förbindelse med denna. Sedan man här utpekat några nya ställen, såsom större städer, hafven, någon insjö m. m. framtages en Europas karta, der åter de kända ställena uppsökas och derifrån en eller annan ny notis inhemtas, t. ex. om läget för Sverige, Ryssland, Tyskland, England, Frankrike, Östersjön och Atlantiska hafvet. Slutligen fortgår på samma sätt till en karta öfver hela jordytan. Vid hvarje öfvergång till en annan karta uppmärksammas den skilda skalan, hvarjemte storleksjämförelser lämpligen anställas. Kartor i flere storlekar (om möjligt äfven reliekkartor) och glober sammanställas. Följer så fys. geogr. uti den i läroboken följda ordningen. Såsom undervisningsmateriel begagnas väggkarta; hvarje elev har dessutom sin atlas framför sig. Läraren tillsäger eleverna att ifrån sina atlaskartor uppsöka t. ex. ,

*) Sådana kartor finnas öfver de flesta af Finlands större städer, men kunna i vidrigt fall ritas af läraren sjelf.

en på väggkartan utpekad ö, som han vill tala om. Någon af de elever, hvilka markera att de funnit ön, får högt uppsäga namnet på densamma. Är detta det rätta, så upprepas det af klassen i korus. Nödvändigheten af att alla eleverna tillhållas att uppsöka hvarje ifrågakommen orts namn på sina resp. kartor, innan läraren går vidare, vill undert. skildt betona. De på kartan funna namnen läsas nu ifrån boken, så att de sedermera kunna af eleverna i hemmet genomgå och i minnet upptagas.

Fysiska geogr. är här framställd i form af ett namnregister. Den får icke för eleven framstå såsom ett register; sådant dödar allt intresse för geografi hos honom. Läraren måste genom till namnen vidfogade lämpliga berättelser gifva näring åt barnets fantasi och genom frågor söka att väcka eftertanken. Derigenom bli de torraste namn intressanta för barnen, de vilja veta mera om den och den orten och läraren skall kunna glädja sig åt en vetgirighet, som med den spändaste uppmärksamhet aflyssnar hvartenda ord från hans läppar. Sådana berättelser behöfva alls icke vara ämnet uttömmande. Läraren berättar t. ex. om ishafvet att der finnas simmande isberg och isbjörnar, hvilka kunna vara farliga för dem som segla här; om Afrika att det är bebodt af menniskor med mörk hudfärg, om engelska kanalen att der segla ofantligt många skepp fram, om sillrikedomen på Norges kust, om störfisket i Wolga, om det genom dykare verkställda perlfisket i Pers. viken och Palks sund, om den tätt befolkade chinesiska slätten, der folk tillochmed bor på i floderna simmande flottor. Likaså bör han genom frågor försöka få barnet att finna t. ex. hvad det är som betingar kustlinjerna och riktningen af floders lopp, hvarföre de stora floderna i Amerika alla rinna ut i Atlantiska hafvet, oaktadt flere upprinna helt nära vestra kusten, och förklara orsaken till att vattnet i sjöar icke förminskas, fastän det oupphörligt strömmar till

hafvet genom floder, samt framhålla t. ex. det sammanhang, hvori Amazonflodens vattenrikedom står till dess längd, till arealen af dess vattenområde, de urskogar, den genomflyter, de tropiska regnen o. a. d.

Med afseende å mängden af i fys. geogr. upptagne namn anser undert. att här snarare finnes för mycket, än för litet. Behovvet af större eller mindre utförlighet är olika i skilda skolor och på skilda tider; ena året har man en god, andra året en svagare klass. Läraren tillkommer då att i mån af sig företeende omständigheter utesluta en större eller mindre del af här upptagne detaljer.

I mathem. geogr. är endast det med gröfre stil*) upptagna afsedt för en förberedande kurs i geografi.

Med det anförda torde bokens plan vara nog utredd. Mätte den kunna lända vår skola till något gagn!

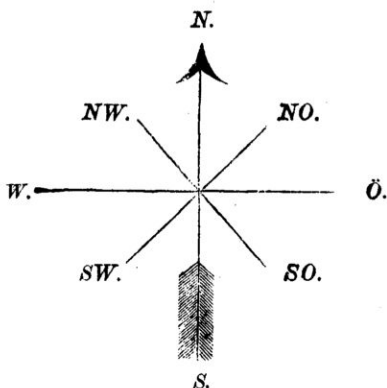
*) Det med finare stil i inledningen och i mathem. geogr. framställda är närmast afsedt för den skola, der förf. är såsom lärare anställd.

Inledning.

1. **Geografi** betyder jordbeskrifning.

2. Jorden, på hvilken vi bo, är rund, nästan som ett klot.

3. De **fyra väderstrecken** äro **norr**, **söder**, **öster** och **vester**. Hos oss synes solen klockan 12 på dagen i söder. Vänder man ryggen emot söder, så är ansigtet vänt emot norr. Till höger om sig har man öster och till venster vester. Midtemellan norr och öster är **nordost**. Midtemellan norr och vester är **nordvest**. Midtemellan söder och öster är **sydost**. Midtemellan söder och vester är **sydvest**.

De öfriga väderstrecken uppkallas efter de nämnda. Sålunda får man **NNO**, **ONO**, **OSO**, **SSO**, **SSW**, **WSW**, **WNW**, **NNW** samt ännu noggrannare väderstrecksbenämningar.

4. Jorden afbildas medelst klot, som kallas **glob**. — Jordens yta kan äfven afbildas på **kartor**.

De kartor, på hvilka jordytans ojemnheter äro afbildade med motsvarande förhöjningar och fördjupningar, kallas **reliefkartor**. **Verldskarta** är en plan afbildning af hela jordytan, **generalkarta** af en större och **specialkarta** af en mindre del deraf. **Globkarta** är en cirkelrund plan afbildning af halfklottens yta. **Atlas** är en samling af kartor öfver hela jordytan.

5. Den raka linie, som man tänker sig dragen midtigenom jorden från norr till söder, benämnes **jordens axel**.

6. Ändpunkterna i jordens axel kallas **poler**, den nordliga **nordpol**, den sydliga **sydpol**.

7. **Eqvator** eller **dagjemningslinie** kallas den linie, som man tänker sig dragen från vester mot öster, rundtomkring jorden och på lika långt afstånd från hvardera polen. Den delar jorden i två lika stora delar: **norra** och **södra halfklotet**.

Eqvatorn är omkr. 5,400 geogr. mil lång.

8. Eqvatorn indelas, likasom hvarje annan cirkel, i 360 lika stora stycken, som benämnas **grader** (360°).

En grad delas i 60 minuter ($60'$), en minut i 60 sekunder ($60''$).

9. I jemnbredd (parallelt) med eqvatorn och på lika afstånd från hvarandra tänker man sig cirklar dragna omkring jorden, hvilka benämnas **parallelcirklar**.

Man antager 90 (hufvud-) parallelcirklar norr och 90 sådana söder om eqvatorn. Då hvarje parallelcirkel delas i 360° , men parallelcirklarne blifva allt mindre, ju längre de äro aflägsnade från eqvatorn, så är klart, att en grad af eqvatorn (= 15 geogr. mil) måste vara vida större än t. ex. en grad af den 70 parallelcirkeln (= omkr. 5 mil).

10. **Meridianer** eller **middagslinier** kallas de linier, som tänkas dragna öfver jordytan, ifrån den norra polen rakt till den södra.

Meridianerne äro halfcirklar och delas derföre i blott 180°. Man åntager 360° (hufvud-) meridianer. De benämnas middagslinier, emedan alla de orter, öfver hvilka en meridian går, hafva middag samtidigt.

11. Man antager 180 (hufvud-) meridianer öster om **Ferromeridianen** och lika många vester om densamma. Genom Ferromeridianen och den 180:de delas jorden i tvenne lika stora hälfter: **östra** och **vestra halfklotet**.

Såsom utgångspunkt för meridianräkningen antaga några de meridianer, hvilka gå öfver **Greenwich** i England, öfver **Paris**, öfver **Pulkovo** i Ryssland, och andra berömda observatorier.

12. Genom meridianerna bestämmes en Orts **longitud** (längd) eller afståndet från Ferromeridianen åt öster eller vester; genom parallelcirklarne dess **latitud** (bredd) eller afståndet från eqvatorn mot norr eller söder. Longituden kan sålunda vara antingen **östlig** eller **vestlig**, och latituden antingen **nordlig** eller **sydlig**.

Läget af Helsingfors t. ex. är 42° 37' 6" o. longitudinal och 60° 9' 42" n. latitud, d. v. s.: Helsingfors ligger der den parallelcirkel, som tänkes dragen 60° 9' 42" norr om eqvatorn, skär den meridian, som tänkes dragen 42° 37' 6" öster om Ferro meridianen.

13. De parallelcirklar, som dragas 23¹/₂° (23° 28') norr och söder om eqvatorn, kallas **vändkretsar** eller **tropiker**. Norra vändkretsen benämnas äfven **kräftans** och den södra **stenbockens vändkrets**.

14. De parallelcirklar, som dragas 23¹/₂° (23° 28') från polerna, kallas den **norra** och den **södra polcirkeln**.

Polcirkelarne gå öfver de trakter, der den längsta dagen och natten börja blifva längre än 24 timmar.

15. Genom vändkretsarne och parallelcirklarne indelas jorden i fem **zoner** eller bälten: 1) den **heta zonen**, emellan vändkretsarne; 2) den **norra tempererade**

zonen, emellan norra vändkretsen och norra polcirkeln; 3) den **södra tempererade zonen**, emellan södra vändkretsen och södra polcirkeln; 4) den **norra kalla zonen**, inom norra polcirkeln; samt 5) den **södra kalla zonen**, inom södra polcirkeln.

Fysisk Geografi.

1. Af jordens yta äro nära **tre fjerdedelar** betäckta af vatten och något mera än **en fjerdedel** består af **land***).

2. Jordens tre största, sammanhängande landsträckor kallas **kontinenter** eller **fasta länder**. De äro: **Gamla världen** och **Australlandet** på östra halfklotet samt **Nya världen** på det vestra.

3. Jordens land indelas i **fem verdensdelar**:

1. **Europa.**
2. **Asien.**
3. **Afrika.**
4. **Amerika.**
5. **Australien** eller **Polynesien.**

Af dem är Asien den största, sedan Amerika, Afrika och Europa. Australien är den minsta.

4. Den stora vattenmassan, som omgifver landet på jorden, indelas i **fem världshaf** eller **oceaner**. Världshafven äro:

1. **Stora oceanen** eller **Stilla hafvet.**
2. **Atlantiska hafvet.**

*) Den del af ett land, som är närmast ett vatten, kallas **strand**. Landet närmast hafsstranden benämnes **kust**.

3. **Indiska hafvet.**
4. **Norra Ishafvet.**
5. **Södra Ishafvet.**

Störst är Stora oceanen, sedan följa Atlantiska h., Indiska h., Södra och Norra Ishafvet.

EUROPA.

Omgifves i N. af Norra Ishafvet.
i W. af Atlantiska hafvet.
i S. af Medelhafvet.
Sammanhänger i O. med Asien.

I. Haf och Hafsvikar*).

Norra Ishafvet:

Hvita hafvet:

Dvina viken.

Onéga-viken.

Kantalahti.

Warangerfjord.

Tanafjord.

Westfjord.

Atlantiska hafvet:

Thronhjemsfjord.

Nordsjön.

Stavangerfjord.

Kristianiafjord.

Dollart.

Zuider-Zee [söider].

Östersjön **):

Bottniska viken.

Finska viken.

Riga viken.

Kurisches-Haff.

Frisches-Haff.

Stettiner-Haff.

Irländska sjön.

Bristol-viken [bristol].

Franska-bugten*) eller Bis-
caya-viken.

Spanska sjön.

Medelhafvet:

Lyonska bugten.

*) Vik (Bay eller fjord) kallas den del af ett större vatten, som intränger i landet och deraf omgifves på flere sidor. Bugt (Golf) är en vik med bred öppning mot hafvet.

) Ett större vatten, som på alla sidor omgifves af land och endast genom ett smalt sund sammanhänger med ett ännu större vatten, kallas **innanhaf.

Genua eller Génova-
bugten [dje].
Tyrrhenska hafvet.
Joniska hafvet.
Taranto-viken.
Adriatiska hafvet.
Lepanto-viken.
Arkipelagen eller Egei-
ska hafvet.
Saloniki-viken.
Marmara sjön.
Svarta hafvet.
Asofska sjön.

II. Sund *).

Jugorskasundet.
Kariska porten.
Matotschkin Schar.
Kalmare-sund.
Öresund.
Stora Belt.
Lilla Belt.
Kattegat.
Skagerrack.
Engelska Kanalen ell. Sundet
vid Calais [kalä].
Nordkanalen.

S:t Georgs kanal.
Gibraltar-sundet (sji).
Bonifacio-sundet.
Messina-sundet.
Otranto-sundet.
Evriipo-sundet.
Hellesponten ell. sundet vid
Dardanellerna.
Bosporen ell. Konstantino-
politanska sundet.
Kaffa- ell. Kertsj-sundet.

III. Halföar **).

Kánin.
Lappska halfön.
Skandinaviska halfön.
Finland.
Danska halfön (Jylland).
Bretagne.
Pyreneiska halfön.
Italien.
Kalabrien.
Apulien.
Istrien.
Turkisk-Grekiska halfön.
Morea, ford. Peloponnesos.
Krim.

*) **Sund** är ett smalt vatten, som förenar två större vatten och åtskiljer två land.

) **Halfö är ett land, som på en sida sammanhänger med ett större land, men på alla andra omflytes af vatten. **Landtunga** kallas en lång, mycket smal halfö.

IV. Landtuddar*),**i Norra Ishafvet.**

Nordkyn, nordligaste udden på Europas fastland.

Nordkap på Magerö, Europas nordligaste udde.

i Skagerrack:

Skagens odde på Jylland.

i Atlantiska hafvet:

Kap de la Roca på Pyreneiska halfön.

Kap Tarifa vid Gibraltars sund.

i Medelhafvet:

Kap Matapan i Grekland.

V. Näs).**

Korinthiska näset.

Krimska näset.

VI. Öar och Ögrupper*),****i Norra Ishafvet:**

Spetsbergen.

Novaja Semlja.

Waigatsch.

Kalgujew.

Magerö.

Lofotens öar.

i Östersjön:

Åland m. fl. Finska öar se pag. 26.

Dagö.

Ösel.

Gottland.

Öland.

Danska öarne:

Själland.

Fyen.

Langeland.

Laaland [lā].

Falster.

Möen.

Bornholm m. fl.

Pommerska öarne:

Rügen m. fl.

i Atlantiska hafvet:

Storbritannien.

Irland.

Wight [uejt].

Normandiska öarne.

Scilly-öarne.

Anglesea [englsi].

Man [män].

*) Landtудde eller **Kap** kallas yttersta spetsen af ett i hafvet utskjutande land.

) **Näs är ett smalt land, som förenar tvenne större land och åtskiljer tvenne vatten.

***) **Ö** är ett land, som på alla sidor omflytes af vatten. Holme är en mindre ö. Klippiga holmar kallas **skär**. — **Öflock**, **ögrupp** eller **arkipelag** är en samling af flere närliggande öar. En **skärgård** består af öar, holmar och skär.

Hebriderna.
 Orkey öarne.
 Shetlands öarne.
 Färöarne.
 Island.

i Medelhafvet:

Baleariska öarne:

Mallorca [maljorka].

Menorca.

Pityusiska öarne.

Sardinien.

Caprera.

Corsica.

Elba.

Lipariska öarne:

Stromboli.

Sicilien.

Malta.

Joniska öarne:

Korfu.

Theaki fordom Ithaka.

Kefalonia m. fl.

Kandia fordom Kreta.

Grekiska Arkipelagen:

Kykladerna:

Paros.

Syra m. fl.

Negroponte, fordom Eubea.

Sporaderna.

VII. Slätter*).

Ost-Europeiska slätten.

Nord-Tyska slätten.

Nederländerna.

West-Franska slätten.

Lombardiska slätten.

Ungerska slätten.

Walachiska slätten.

VIII. Berg).**

Kölen ell. Norska fjellryggen:

Sulitelma.

Dovrefjord:

Snöhättan.

Justedalsbräen, snöfält***).

Langfjeldene:

Ymesfjeld.

Smålands bergland.

(Finlands berg, se pag. 27).

*) Slätt kallas det land, hvars yta icke har några större ojemnheter.

***) Låga ojemnheter på jordytan benämnas kullar eller backar. Större höjder kallas berg och fjellar. De högsta (öfver 6000 fot): alper. Bergskedja eller bergsrygg är en sammanhängande sträcka af berg. Bergstoppar eller bergspetsar äro bergens högsta punkter. Deras nedersta del benämnas fot.

**) När man stiger uppför ett berg, så blir luften allt

Uralbergen.	Ardennerna.
Ural-Baltiska landtryggen*):	Vogeserna.
Waldai.	Jurabergen.
Ural-Karpathiska platån***).	Langres' platå.
_____	Côte d'Or ell. Guldhöjden.
Fichtelgebirge, bergsknut**).	Cevennerna.
Erzgebirge.	Auvergnes [åverjn's] hög-
Riesengebirge.	slätt.
Sudeterna.	_____
Karpatherna.	Pyreneerna.
Transsilvaniens ell. Sieben-	Spanska högslätten:
bürgens högland***).	Cantabriska bergen.
Böhmerwald.	Iberiska bergen.
Mähriska platån.	Sierra Guadarama.
Die rauhe Alp.	Sierra Estrella [lja].
Thüringerwald.	Sierra Morena.
Rhön.	Sierra Nevada.
Odenwald.	_____
Schwarzwald.	Apenninerna.
_____	Sjö-Alperna.
Harzgebirge.	
Rhenska bergen:	A. Vestra Alperna:
Taunus m. fl.	Monte Viso.

kallare ju högre man stiger. Vextligheten aftager småningom och upphör slutligen. Går man ännu högre, så är luften så kall, att snö och is aldrig smälta. De qvarligga såsom is- och snöfält på bergen. Den linie, ofvanför hvilken detta inträffar kallas **snögränsen**.

*) Lägre höjdsträckningar kallas åsar och landthöjder eller landtryggar.

***) Ett ställe, der flere bergsryggar sammanstöta, benämnes **bergsknut**.

****) Ett **högland** ligger minst 500 fot öfver havets yta. Ett slätt och jemnt högland kallas **högslätt** (platå).

Mont Cenis, topp och pass*).

Montblanc, Europas högsta bergstopp 14,800 fot hög**).

B. Mellersta eller Schweizer.

Alperna:

Walliser-Alperna:

Stora S:t Bernhard, pass.

Monte Rosa (14,800 f. hög).

Simplon, pass.

S:t Gotthard, bergsknut och pass.

Berner-Alperna:

Finsteraarhorn.

Jungfrau.

Mönch.

Glarner-Alperna.

Saltzburger-Alperna 1. Österrikiska Schweiz.

Graubündner-Alperna.

Tyroler-Alperna.

Ortles spets.

C. Östra Alperna:

Dreiherrnspitz.

Hohe Tauern:

Gross Glockner.

Karniska Alperna:

Terglou.

Juliska Alperna.

Dinariska Alperna.

Balkan.

Pindus ell. Helleniska bergen.

Olympos.

Parnassos.

Wales [uehls] bergland.

Peakbergen [pik].

Cheviot-bergen [tsji].

Grampian-bergen [gråmpiän].

Vulkaner*).**

Hekla på Island.

*) En fördjupning mellan tvenne berg kallas **dal**. En **kit-teldal** är rundtomkring omgifven af berg. **Dåld** är en helt liten dal. **Bergpass** är en smal tvärdal, hvarigenom menniskor kuuna färdas öfver bergskedjor.

) Bergens höjd beräknas vanligen ifrån hafsytan. Genom en sådan beräkning fås deras **absoluta höjd. Den **relativa höjden** beräknas ifrån andra ställen, t. ex. ifrån bergens fot.

***) Jordens inre är för oss i allmänhet obekant. Troligen består det af eld och en glödande het, flytande massa, som omgifves af en omkr. 40 mil tjock skorpa. Stundom verkar denna eld **jordskalf** och **jordbäfningar**. Genom **kratern** (öppningen) på **vulkaner** eller **eldsprutande berg** uppdrifves ur det inre rök, eld, aska, hett vatten och en smält massa, som kallas **lava**, m. m. (eruptioner).

Vesuvius i Italien.
Etna på Sicilien.
Stromboli.

IX. Insjöar*).

Imandra.
Ladoga.
Onéga.
Ilmén.
Peipus.
Kaspiska hafvet.

(Några finska sjöar, se pag. 27).

Hornafvan.
Storsjön.
Siljan.
Hjelmaren.
Mälaren.
Wettern.
Wenern.

Mjösen.

Bodensjön.
Vierwaldstädersjön.
Neuchâtel[sjön] [nösjatel]-
Geneversjön [sje].

Lago Maggiore [dsjore].
Lago di Como.
Lago di Garda.

X. Floder**).

till Norra Ishafvet:

Petsjóra från Ural.
Mesén.
Dviná uppkommer genom***)
v. Suchóna och
h. Jug.
bifl. h. Wytsjegda.
Onéga.

*) Smärre vattensamlingar inne i landet kallas **träsk**. Större sådana benämns **insjöar, sjöar**. De uppkomma antingen genom regn och snö eller ur källdrag i jorden.

) När vattensamlingar ökas så mycket, att de öfverstiga de stränder, som instänga dem, så uppkommer ett rinnande vatten, som i mån af sin storlek benämnes **bäck, å, ström, elf och **flod**. En flod börjar vid sin **källa** och utflyter genom sin **mynning** i hafvet eller en insjö. Ser man långsmed en flod ditåt den rinner, så kallas den **stranden**, som är till höger, flodens **högra strand** och den, som är till venster, dess **venstra**. Om flere floder förena sig med hvarandra, så kallas den längsta och vattenrikaste af dem **hufvudflod** och de andra **bifloder**.

***) Sådana floder kallas **källfloder**.

Patsjoki ur Enare träsk.
Tenojoki ell. Tana elf.

till Skagerrack:

Dramselv.
Glommen.

Vattenfall*) i Glommen: Sarpfen.

till Kattegat:

Göta-elf ur Wenern, som upp-
tager

Klar-elfven.

Vattenfall i Göta-elf: Trollhätte-
fall.

till Östersjön:

Motala-elf ur Wetteren.

till Bottniska viken:

Dalelfven ur Siljan.

Vestra och Östra Dalelfven.

Ljusne-elf.

Indalself ur Storsjön.

Ångermanelf.

Umeå.

Skellefteå ur Hornafvan.

Piteå.

Luleå.

Kalix-elf.

(Några finska floder, se p. 27).

till Ladoga:

Svir ur Onéga.

Wólchof ur Ilmén.

till Finska viken:

(Några finska floder, se p. 27).

Neva ur Ladoga.

Naróva ur Peipus.

till Riga viken:

Düna från Waldai.

till Östersjön:

Njemen ell. Memel fr. Waldai.
till Kurisches Haff.

h. Wilia.

Weichsel fr. Karpatherna.

v. Pilica [za].

h. Bug.

Oder fr. Sudeterna till Stetti-
ner Haff.

h. Warthe.

till Nordsjön:

Ejder.

Elbe fr. Riesengebirge.

v. Moldau fr. Böhmerwald.

Eger fr. Fichtelgebirge.

Saale fr. Fichtelgebirge.

h. { Havel med
v. Spree.

Weser uppkommer af

h. Werra fr. Thüringerwald.

v. Fulda fr. Rhön.

Ems till Dollart.

*) Forsar och vattenfall uppkomma der rinnande vatten störtar utför branta berg eller starkt sluttande mark.

Rhen fr. S:t Gotthard, genom Bodensjön.

Rhenfallet vid Schaffhausen.

v. { Aare fr. S:t Gotthard med
h. Reuss fr. S:t Gotthard
g. Vierwaldstädtersjön.

h. Neckar fr. Schwarzwald.

„ Main fr. Fichtelgebirge.

v. Mosel fr. Vogeserna.

Rhen:s mynningsarmar *) äro:

Ijssel [ejssel] till Zuiderzee.

Gamla Rhen.

Leck.

Waal. — Merwe kallas Waals förening med

Meuse. ell. Maas fr. Langres' platå.

Schelde.

Thames [thäms].

Humber [hömber].

Forth.

Tay [tä].

till Atlantiska hafvet :

Clyde [klejd].

Severn.

Shannon [sjännön].

till Engelska kanalen :

Somme.

Seine [sän] fr. Langres' platå.
h. Marne.

till Biscaya viken :

Loire [loár] fr. Cevennerna.

v. Allier fr. Cevennerna.

Garonne fr. Pyreneerna (i utloppet Gironde [sji]).

v. Dordogne fr. Auvergnens högslätt.

till Atlantiska hafvet :

Minho [minjo].

Duéro, i Portugal Douro fr. Iberiska bergen.

Tajo [tacho], i Portugal Tejo [tetsjo].

Guadiana fr. Sierra Morena.

Guadalquivir [kivir] fr. Sierra Morena.

till Medelhafvet :

Ebro fr. Cantabriska bergen.

Rhône fr. S:t Gotthard, g. Geneversjön.

h. Saône [sån] fr. Langres' platå.

Arno.

Tiber.

*) En flod delar sig ofta nära sitt utlopp i flere grenar, hvilka kallas **utlopps-** eller **mynningsarmar**. Det vanligen trekantiga ölandet, som dessa omfatta, benämnes **deltaland** (*Δ*).

till Adriatiska hafvet:

Po fr. Monte Viso.
 Adige [dsje] ell. Etsch fr. Ort-
 les spets.
 Brenta.
 Drino.
 Salambria fr. Pindus.
 Vardar.
 Maritsa fr. Balkan.

till Svarta hafvet:

Donau fr. Schwarzwald (400
 mil lång.)
 h. Iller.
 Lech.
 Isar.
 Inn.
 v. March fr. Sudeterna.
 h. Raab.
 Drau fr. Karn. Alp.
 v. Theiss fr. Karpatherna.
 h. Sau fr. Terglou.
 Morava fr. Balkan.

v. Aluta }
 Sereth } fr. Karpatherna.
 Pruth }

Dnjester fr. Karpatherna.

Bug.

Dnjepr fr. Waldai.

h. Berésina.

Pripets genom Pinska
 kärren*).

v. Désna.

Kuban.

till Asofska sjön:

Don.

h. Donéts.

till Kaspiska hafvet:

Wolga fr. Waldai (500 mil lång.)

v. Tvertsá.

h. Oká.

v. { Kamá med
 v. Bälaja
 h. Wjätka.

Uralfloden.

Terek.

*) Kärren eller moras kallas en grund och sumpig vatten-
 samling.

ASIEN.

Omgifves: i N. af Norra Ishafvet.

i Ö. af Stilla hafvet.

i S. af Indiska hafvet.

i W. af Röda hafvet, Medelhafvet och Svarta hafvet,

Sammanhänger i W. med Europa och Asien.

I. Haf och Hafsvikar.

Norra Ishafvet:

Kariska hafvet.

Obi viken.

Stora Oceanen eller Stilla hafvet.

Kamtsjatka hafvet.

Ochotska hafvet.

Japanska hafvet.

Tong-hai eller Ost-Kinesiska hafvet:

Hoang-hai eller Gula hafvet.

Syd-Kinesiska hafvet:

Tonking-viken.

Siam-viken.

Indiska hafvet:

Bengaliska viken.

Indo-Persiska hafvet.

Persiska viken eller

Gröna hafvet.

Arabiska viken eller

Röda hafvet.

Medelhafvet:

Arkipelagen.

Marmara sjön.

Svarta hafvet.

II. Sund.

Berings sund.

Sunda-sund.

Malakka-sund.

Palks sund.

Ormus-sund.

Bab-el-Mandeb's sund.

III. Halföar.

Tsjukótska halfön.

Kamtsjatka.

Koréa.

Östra Indiska halfön eller Bortre Indien.

Malakka.

Vestra Indiska halfön eller Främre Indien.

Dekan.

Arabien.

Mindre Asien eller Anádoli.

IV. Landtuddar.

Kap Tsjeljuskin, nordligast.

Ostkap, östligast.

Kap Romania på Malakka, sydligast.

Kap Komorin på Ö.Ind. halfön.

V. Öar.

i Norra Ishafvet:

Nya Sibirien.

i Stilla hafvet:

Kurilerna.

Japanska öarne:

Sachalin.

Jeso.

Nipon m. fl.

Ljukju-öarne.

Taivan eller Formosa.

Hainan.

Ostindiska skärgården:

Filippinerna:

Luzon eller Manila.

Molukkerna eller Krydd-
öarne.

Stora sunda-öarne:

Sumatra.

Java [dsja].

Borneo.

Celebes.

Banda-öarne.

Små Sunda öarne:

Timor m. fl.

i Indiska hafvet:

Ceylon.

i Medelhafvet:

Cypern.

Rhodos.

Sporaderna:

Samos.

Metelino, fordom Lesbos
m. fl.**VI. Lågländer *.****Öknar **).**

Sibiriska låglandet.

Turáns lågland (stepper ***).

Kinesiska låglandet.

Hindustans lågland.

Mesopotamiens lågland.

El Gor Jordanflodens dal.

jordens djupaste dalsänkning
(1200 fot under hafsytan).

Gobi eller Sjamo, öken.

Persiska saltöknen.

Syriska öknen.

Arabiska öknen.

VII. Högländer. Berg.

Ostasiatiska höglandet:

Altai (Guldbergen).

Sajanska bergen.

*) Ett lågland är i det närmaste lika lågt som hafsytan. Ett negativt lågland ligger lägre än hafsytan.

***) En till följe af vattenbrist ofruktbar landsträcka kallas öken.

****) Stepp är ett för åkerbruk otjenligt vatten- och skoglöst land, som dock ofta kan vara gräsrikt.

Da-urs alpland:
 Jáblonoi Hrebét.
 Stanowói Hrebét.

Bolortág.

Himálaja (d. ä. Snöns bering.)
 Mount Everest ell. Gauri-
 sankar (27,000 f.), jordens
 högsta bergspets.

Davalágiri.

Jynling eller Sydkinesiska
 berglandet

Karakorúm.

Kynlyn.

Tiansjan.

Vestasiatiska höglandet:

Suleimánsbergen.

Hindukusj.

Elbúrsbergen.

Armeniens högland:

Ararat.

Kaukasus.

Elbrús.

Mindre Asiens högland:

Taurus.

Antitaurus.

Libanon.

Antilibanon.

Dekáns högland:

Vindja bergen.

Vestra Ghat (gát.)

Östra Ghat.

VIII. Insjöar.

Kaspiska hafvet (70 fot un-
 der hafsytan).

Arálsjön.

Balkásj.

Saisán.

Baikál.

Lob-noor.

Urmia.

Wan.

Genesaret.

Döda hafvet.

IX. Floder:

till Norra Ishafvet:

Obj fr. Altai.

v. { Irtysj genom Saisán.
 v. Tóbol.

Jenisei fr. Sajanska bergen.

h. Angará genom Baikál,

i öfra loppet: Selenga.

Nedra Tunguska.

Lená.

h. Aldan.

Indigirka.

Kolyma.

till Ochotska hafvet:

Amúr fr. Daúr.

h. Sungari.

Ussuri.

till Gula hafvet:

Hoangho (Gula fl.) fr. Kynlyn.
 Jangtsekiang (Blå fl.) fr. Kynlyn.

till Sydkinesiska hafvet:

Mäkong.

Menam ell. Siamfloden.

till Bengaliska viken:

Saluän.

Iravaddi.

Brahmaputra fr. Himálaja.

Ganges fr. Himálaja.

h. Dsjamna.

Mahanuddy [nöddi].

Godavery [ri].

till Indo-Persiska hafvet:

Nerbudda.

Indus (Sind) fr. Himálaja.

v. Pundjund ell. Femfloden.

till Persiska viken:

v. Tigris } förenade:
 h. Eufkrat } Sjat el Arab.

till Döda hafvet:

Jordan fr. Antilibanon genom Genesaret*).

till Svarta hafvet:

Kisil Irmak, fordom Halys.
 Kubán.

till Kaspiska hafvet:

Kurá.

till Aralsjön:

Amu-Darja fr. Bolortag.

Syr-Darja fr. Tiansjan.

till Lob noor:

Tarim-kul.

till Balkásj.

Ili.

A F R I K A.

Omgifves: i N. af Medelhafvet.

i W. af Atlantiska hafvet.

i Ö. af Indiska hafvet.

Sammanhänger: i Ö. med Asien.

I. Haf och Hafsvikar.

Medelhafvet:

Sidra-viken ell. Stora Syrten.

Cabes-viken ell. Lilla Syrten.

Atlantiska hafvet:

Ethiopiska hafvet:

*) De floder, hvilka icke utfalla i hafvet, utan till sjöar, kallas kontinentala, i motsats till de oceaniska.

Guinea-viken [ginea].
Indiska hafvet.

II. Sund.

Mosambik-kanalen.

III. Landtuddar.

Kap bon i N.

Kap Verde ell. Gröna ud-
den i W.

Goda Hoppsudden
Kap Agulhas [aguljas] } i S.

Kap Guardafui i Ö.

IV. Näs.

Näset vid Sués.

V. Halfö.

Somalis halfö i Ö.

VI. Öar.

i Atlantiska hafvet:

Azorerna:

Madeira (e-i).

Kanariska öarne:

Teneriffa.

Ferro.

Kap Verde-öarne.

Ascension [ässensch'n].

S:t Helena.

Guinea-öarne.

Tristan da Cunha [kunja] ell.
Förfrisknings-öarne.

i Indiska hafvet:

Madagaskar m. fl. små öar.

Maskarenhas- [renjas] öarne:

Mauritius ell. Ile de France.

Bourbon ell. Réunion.

Socotora.

VII. Öknar.

(Egentliga) Sahará.

Libyska Sahará.

Kalahari.

VIII. Oaser*).

Biled Dsjerid (d. ä. dadel-
landet).

Fessán.

Siva.

Nildalen.

Dar Fúr.

Kordofán m. fl.

IX. Högländer. Berg.

Nord-Afrika:

Atlasbergen:

Höga Atlas, vestra delen.

Barkas högländ, fordome Cy-
renaica.

*) Oaser kallas fruktbara ställen, som i en öken finnas omkring rinnande vatten.

Libyska bergen.
 Arabiska bergen.
 Nubiens trappland (terasser).

Mellersta Afrika:
 Abessiniens högland.
 Kongbergen.

Syd-Afrika:
 Taffelberget.
 Zvarteveld (feld).
 Karró, högslätt.
 Nieuweveld (nive).
 Drakebergen ell. Kvatlamba.
 Lupata.
 Kilimandjaro, topp i ett alp-
 land.

X. Insjöar.

Tsad.
 Tsana.
 Ukereve (Victoria Njansa).
 Luta Nsige (Albert Njansa,
 Mvutan).

Tanganjika.
 Njassa.
 Ngami.

XI. Floder. till Medelhafvet:

Nilen (900 mil lång), i öfra loppet.

Bahr el Abiád (d. ä. hvita floden) från

Ukereve och Luta Nsige.

h. Bahr el Asrak (d. ä. blå fl.) genom sjön Tsana.

h. Atbara ell. Takazzé.

till Atlantiska hafvet:

Senegal, fr. Kongbergen.

Gambia, fr. Kongbergen.

Niger (Djoliba ell. Qvorra) fr. Kongbergen.

Kongo ell. Zaïre.

Oranje [ransj].

till Indiska hafvet:

Zambese med Victoriafallet.

AMERIKA.

Omgifves: i N. af Norra Ishafvet.
i Ö. af Atlantiska hafvet.
i W. af Stora Ocean.

Norra Amerika } sammanbindas af Panamá-näset
Södra Amerika }

I. Haf och Hafsvikar.

Norra Ishafvet.
Atlantiska hafvet:
Baffinsviken [bäffins].
Hudsons bay (= vik) [höd-
sens bä].
S:t Lawrence-viken [lå-
rens.]
Fundy-viken [föndi].
Mejico-golfen (= bugt).
Antilliska sjön eller Caraï-
biska hafvet:
Maracaibo-sjön.
Södra Ishafvet.
Stora Ocean eller Stilla haf-
vet:
Californiska viken ell. Pur-
purhafvet.
Fucas infart.

II. Sund.

Berings sund.
Davis-sund [devis].
Hudsons sund.
Magalhaens sund [galjangs].

III. Halföar.

Boothia Felix [budsja].
Melville.
Labrador.
Nya Braunschweig.
Nya Skotland.
Florida.
Yucatän.
Patagonien.
Californien.
Aljaska.

IV. Landtuddar.

- Kap Murchison [mörtsjis'n på Boothia Felix.
Prinsens af Wales Kap i w.
Kap Hoorn i s. på Eldslandet.
Kap Farvel på Grönland.

V. Näs.

- Panamánäset.

VI. Öar.

i Norra Ishafvet:

- Grönland.
Norra Polarländerna:
Parry-öarne [pärr].
Melville m. fl.
Baffinsländerna.

i Atlantiska hafvet:

- South Hampton [souts ämt'n].
New Foundland [nju found-
länd].
Bermudas ell. Sommar-öarne.
West-Indiens skärgård:
Bahama eller Lucayiska
öarne:
Guanahani ell. San Sal-
vador.
Stora Antillerna:
Cuba.
Jamaica.
Haiti ell. San Domingo.

Puerto Rico.

Små Antillerna.

San Juanes.

Malouinerna ell. Falklands-
öarne [fäkländs].
Eldslandet.

i Stilla hafvet:

- Chiloë.
Juan Fernandez öar.
Galápagos eller Sköldpadd-
öarne.
Ale-uterna

VII. Lågländer. Slätter.

- Mississippi-slätterna (Prai-
rier [prä] och Savanner).
Hudsonsbay-länderna.
Selvas, med urskogar beväxta
lågslätter kring Amazonfloden.
Llanos [lja], gräsbevuxna låg-
slätter kring Orinoco-floden.
Pampas, gräsbevuxna lågslät-
ter kring La Plata floden.

VIII. Högländer och Berg.

- Cordilleras de los Andes
(2000 mil långa).
Aconcagua, topp i Chile.
Titicacas högslätt:
Ilimani, topp.
Soráta (öfver 23 tusen f.
hög) topp.

Cuzco's bergsknut.
 Qvito's högslätt [kitá].
 Chimborazo [tsjim], topp.
 Cotopaxi, vulkan.
 Venezuelas bergland.
 Guyanas högland.
 Brasiliens högland.

Mejicos högslätt ell. Anahuac.
 Sierra Madre ell. Central Cordillererna.

Utah [juta] högslätt.
 Rocky Mountains (mountains)
 ell. Klippbergen.

Sierra Nevada.

Kaskadbergen.

N. Amerikanska Sjö-Alperna:

S:t Elias, topp.

Nord-Amerikanska landthöjden.

Alleghany-bergen [älligänni].

IX. Insjöar.

Stora Björnsjön.

Stora Slafsjön.

Athapeskow-sjön.

Winipegsjön.

Canadiska sjögruppen:

Öfre sjön.

Michigan [mitsjigänn].

Húron [júrönn].

Erie [iri].

Niágara [neja], vattenfall
 mellan Erie och

Ontario.

Stora Saltsjön.

Titicáca.

X. Floder.

till Stora Oceanen:

Colorado till Californiska hafvet
 Sacramento-floden.

Columbia ell. Oregon [orrigon].

till Norra Ishafvet:

Stora Fiskfloden.

Mackenziefloden [mäckensi].

Athapeskowfloden till Athapeskow-sjön.

Slaf-floden till Stora Slafsjön.

till Hudsons-Bay.

Nelson ur Winipeg-sjön.

Severn ur Winipeg-sjön.

Albany [álbáni] till Jamesbay.

till Atlantiska hafvet:

S:t Lawrence-floden fr. Ontario.

Delaware [dellavär].

till Mejico-viken:

Alabama.

Mississippi:

v. Illinois [nöjs].

h. Missouri fr. Rocky Mountains.

v. { Ohio [ohejo] med
v. Tennessee [si].

h. Arkansas

h. Red River.

Rio del Norte ell. Rio grande.

till Caraibiska hafvet:

Magdalena.

till Atlantiska hafvet:

Orinoco.

v. Casiquiare [kiare].

Amazonfloden ell. Maranon

[njon] fr. Andesbergen i Peru.

h. Ucayali.

Purus

Madeira.

v. Rio Negro.

h. Tapayos.

Xingu.

Tocantins.

v. Araguay.

San Francisco.

La Plata-floden, upprinner under namn af Paraná.

h. Paraguay [gvaj].

v. Uruguay.

Australien eller Polynesien.

Omgifves: i N. och Ö. af Stora oceanen.

i W. af Indiska hafvet.

I. Fastland.

Australlandet eller Nya Holland.

II. Öar och Ögrupper.

I. De närmare öarne:

Tasmania ell. Van Diemens land.

Nya Guinea.

Salomons-öarne.

Nya Hebriderna.

Nya Caledonien.

Nya Zeelands dubbelö.

2. De fjermare öarne:

Marianerna ell. Ladronerna.

Carolinerna.

Fidschi-öarne.

Skeppar-öarne.

Vänskaps-öarne.

Cooks öar.

Sällskaps-öarne ell. O-Taheiti.

Mendanas [danjas] ell. Marquesas arkipelag.

Låga öarne.

Påskön.

Sandwichs-öarne [sänditsj]:

Havaji.

III. Haf och Hafsvikar.

Stora oceanen ell. Stilla hafvet.

Indiska hafvet:

Carpentaria-viken.

Austral-bay.

IV. Sund.

Torres-sund.

Bass-sund.

Cooks-sund på Nya Zeeland.

V. Berg.

Blå bergen.

Austral-Alperna.

Stuarts Centralberg.

} på Austral-
strallan-
det.

Syd-Alperna:

Mount Cook.

} på Nya Zeeland's södra ö.

Mauna Roa, vulkan på Havaji.

VI. Floder.

Murray [mörre].

h. Darling.

Svan-floden.

Södra Polarländerna.

Victoria-land med vulkaner.

Mount Erebus.

FINLAND. SUOMI.

Vidd: 6,700 kvadratmil*).

Gränisar: i N. till Norige, längs Tenojoki och Suolaselkä.

i W. till Sverige, längs Muonio och Torneå elf samt till
Bottniska viken.

i S. till Finska viken.

i SO. till Ryssland (Ingermanland, Inkerinmaa) längs
Systerbäck (Rajajoki) samt till Ladoga.

i Ö till Ryssland (Archangelsk, Arkangelinmaa och Olo-
nets, Aunuksenmaa).

I. Hafsvikar.

Bottniska viken, Pohjan lahti.

Lumparen.

Finska viken. Suomen lahti.

Pojo-viken.

Wiborgska viken.

II. Sund.

Qvarken, Meren kurkku.

Skiftet.

Ålands haf, Ahvenan meri.

Barösund.

Svensksund, Ruotsinsalmi.

III. Landtuddar.

i **Bottniska viken:**

Sideby udde.

Wärknäs udde.

i **Finska viken:**

Hangöudd, Hankoniemi.

Porkkala udde.

IV. Öar.

i **Bottniska viken:**

Karlö, Hailuoto.

Åländska öarne:

Åland Ahvenanmaa.

Kumlinge.

Föglö

Eckerö.

i **Finska viken:**

Åbo skärgård:

Korpo.

Nagu.

Kimito.

Kuustö, Kuusluoto.

Wargskären.

Pyttis-ö, Pyhtää.

Kotka.

Hogland, Suurisaari.

i **Ladoga:**

Walamo.

Konevits, Kononsaari.

*) Kvadratmil är en fyrkant, i hvilken hvarje sida är en mil lång.

i Insjöarne:

Soisalo.
Punkaharju.

V. Bergsryggar och höjder.

Suolaselkä.
Talkkunaoaive.
Maanselkä:
Sarviitapale.
Miinala-bergen.
Salpausselkä fr. Lieksa bergs-
knut inom Ryssland.
Suomenselkä från Miinala ber-
gen.
Kainunselkä från Sarviitapale
Ounasselkä.
Pallastunturi, Finlands högsta
bergsspets (2,889 fot).
Satakunnanselkä.
Hämeenselkä.
Savonselkä.
Karjalanselkä.
Lohjanselkä.
Äyräpäanselkä.
Kangasala-åsen.
Aavasaksa.
Peldooaive (öfver 2,000 fot).

VI. Insjöar, floder och smärre vattendrag.

1. Norra vattenområdet:

gräns: Maanselkä.
utlopp: i Ishafvet och Hvita haf-
vet.
Tenojoki, Tana-elf till Tana-
fjord.
Inarijärvi, upptager
Ivalojoki och utfaller genom
Patsjoki till Warangerfjord.
Kuusamo-stråten *) till Hvita
hafvet.

2. Nordvestra vattenområdet:

gräns: Maanselkä och Suomen-
selkä.
utlopp: i Bottniska viken.
Torneå-elf, Tornionjoki.
v. Muonionjoki.
Kemijoki genom Kemijärvi.
h. Ounasjoki.
Iijoki.
Uleå-elf, Oulunjoki fr. Uleå-
träsk, Oulunjärvi, som upp-
tager

*) En sträcka af sjöar, forsar, åar, elfvar och sund kal-
las strät.

1) Hyrynsalmi stråten genom Kiehimänjoki, o.

2) Sotkamo-stråten genom Kajana-å.

Niskakoski	} forsar i Uleå- elf.
Pyhäkoski	
Merikoski	

Siikajoki.

Pyhäjoki ur Pyhäjärvi.

Esse-å, Ähtävänjoki genom Lappajärvi.

Nykarleby-elf, Lapuanjoki.

Kyrö-elf, Kyrönjoki; i öfre loppet:

Kauhajoki; i mellersta loppet:

Ilmajoki.

3. Sydvestra vattenområdet:

gräns: Suomenselkä, Hämeen-selkä, Salpausselkä och Lohjanselkä.

utlopp: i Bottniska viken och Östersjön.

Pyhäjärvi är centralsjö.

a) Norra tillflödet.

1) Ätsäri-stråten i w.

2) Pihlajavesi-stråten och

3) Keuru-stråten i Ö., falla till

Ruovesi och derifrån genom

Murola fors till

Näsijärvi, som genom

Tampereenkoski faller till centralsjön.

Pyhäjärvi.

b) Södra tillflödet.

1) Längelmäenvesi-stråten: Längelmäenvesi, som utfaller i

Pälkäneenvesi, men äfven i Roine, hvilka båda falla till Mallasvesi, som upptager

2) Hauho-stråten, hvilken börjar ifrån

Lummene och

Wesijako sjöar och utfaller till

Rautunselkä, som upptager

3) Wånå ell. Wanaja-stråten med

Wanajavesi. Hela vattenmassan faller genom

Kuokkala fors och en rad af sjöar till centralsjön

Pyhäjärvi, som genom

Nokia fors utfaller till

Kulovesi, hvilken åter upptager Kyrösjärvi genom

Kyrönkoski och afledes genom Kumo-elf, Kokemäenjoki.

Kettara fors i Kumo elf.

Eurajoki från Pyhäjärvi.

Aurajoki.

4. Mellersta och Södra vattenområdet:

gräns: Lohjanselkä, Salpausselkä, Hämeenselkä, Suomenselkä, Savonselkä och Äyräpäänselkä. utlopp: i Finska viken. Päijänne är centralsjö.

a) Norra tillflödet.

- 1) Wiitasaari-stråten med Keitele och
- 2) Saarijärvi-stråten förena sig med
- 3) Rautalampi-stråten i Saravesi, som afledes genom Kuhankoski till Leppävesi och genom Haapakoski till centralsjön Päijänne.

b) Västra tillflödet:

Lummene och Wesijako.

c) Östra tillflödet:

Sysmä-stråten med den stora sjön Puulavesi, utfaller genom Tainionvirta.

d) Södra tillflödet.

Wesijärvi.

Päijänne utfaller genom Kalkis-ström till

Ruotsalainen sjö, derifrån Kymmene elf, Kymijoki börjar med Jyränkö ström, upptager v. Mäntyharju-stråten och bilder Keltis-ström, Anjala fall och Högfors, Korkeakoski i östligaste utloppsarmen.

Wanda-å.

Borgå-å.

Rajajoki ell. Siestarjoki, Systerbäck.

5. Sydöstra vattenområdet:

gräns: Äyräpäänselkä, Salpausselkä, Savonselkä, Suomenselkä och Maanselkä.

utlopp: i Ladoga och Onéga.

a) Kallavesi-stråten uppkommer af

- 1) Iisalmi-stråten W. och
- 2) Nilsjä-stråten Ö, hvilken genom

Jännevirta faller i Kallavesi, som afledes genom Konnuskoski till Unnukkavesi och vidare genom

Warkaus ström till centralsjön

Enonvesi, som äfven upptager

b) Pielis-stråten, hvars storasjö
Pielisjärvi afledes genom
Pielisjoki till
Pyhäselkä, som upptager
Höytiäinen och flyter till
Orivesi samt genom
Orivirta till

Enonvesi, hvars södra del
Haukivesi genom
Haapasalmi utflyter till
Pihlajavesi, som upptager
Puruvesi och utfaller genom
Puumala sund till
Saima, från hvars södra del
Lappavesi,
Wuoksi utströmmar och bildar
Imatra-fall, samt utfaller genom
Suvanto sjö och en nordli-
gare arm.

Läskelä å ell. Jänisjoki genom
Jänisjärvi till Ladoga.

Suojärvi-stråten till Onéga.

VII. Kanaler.

Saima kanal.
Wesijärvi kanal.
Murola kanal.
Kuokkala kanal.

Taipale kanal.
Konnus kanal.
Ämmä kanal m. fl.
Ahkionlaks kanal.
Pielis elfs kanaler (10 till ant.)

VIII. Nio landskap.

Österbotten, Pohjanmaa.
Tavastland, Hämeenmaa.
Satakunta.
Egentliga Finland, Varsinais
Suomi.
Åland, Ahvenanmaa.
Nyland, Uusimaa.
Karelen, Karjala.
Savolaks, Savo.
Lappland, Lapinmaa.

IX. Atta län.

Uleåborgs och Kajana län,
störst (6, F*).
Kuopio län (4, E).
Wasa län (1, D)
Wiborgs län (3, D):
Åbo och Björneborgs län
(2, B).
S:t Michels län (8, D).
Tavastehus län (5, C).
Nylands län, minst (7, A).

*) Siffrorna hafva afseende på folkmängdens storlek och bokstäfverna på befolkningens täthet.

X. Städer.

i Uleåborgs och Kajana län 5:

Torneå, Tornio i Westerbotten.

Kemi.

Uleåborg, Oulu.

Brahestad, Braahe.)

Kajana, Kajaani, nära Uleåtrask.

vid
Bott-
niska
vikenEgentl. Finland: Nystad, Uusikau-
punkki.Nådendal, Naan-
tali.

Åbo, Turku vid Aura-å.

Åland: Mariehamn, Maarian-
hamina.vid
Bott-
niska
viken.

i Wasa län 7:

Gamla Karleby,
Kokkola.Jakobstad, Pietar-
saari.Ny Karleby, Joen-
suu.Nikolaistad f. d. Wa-
sa, Waasa.Kristinestad, Kris-
tiina.

Kaskö, Kaskinen.)

vid.
Bott-
niska
viken.i Nyland: Sveaborgs fäst-
ning, Wiapori.

Borgå, Porvoo.

Lovisa, Loviisa.

vid.
Finska
viken.

i Wiborgs län 6:

Kotka.

Fredrikshamn, Ha-
mina.Savolaks: Willmanstrand, Lap-
peenranta vid Saima.Wiborg, Wiipuri vid Wi-
borgska viken.Kexholm Käki-
salmi.

Sortavala.

vid La-
doga.

i Kuopio län 2:

Joensuu nära Pielis-elfs ut-
lopp.

i Österbotten:

i Tavastland:

i Satakunta:

Omkr. 150 planeter äro nu redan kända. Planeterna äro, uppräknade efter deras olika afstånd från solen, följande: **Mercurius, Venus, Jorden, Mars**, de små planeterna eller asteroiderna, **Jupiter** (störst) **Saturnus, Uranus**, och **Neptunus**. Jordens afstånd ifrån solen är ungefär 20 miljoner mil.

5. **Biplaneter, drabanter** eller **månar** benämnas de himlakroppar, hvilka kretsa omkring någon planet. Planeten drager dem med sig på sin vandring omkring solen. — Jordens drabant är **månen**.

Jorden åtföljes af 1 drabant, Jupiter af 4, Saturnus af 8, Uranus af 6 ell. 8 och Neptunus af 2; dessutom omgifves Saturnus af en tredubbel och Neptunus af en enkel ring. Månens afstånd från Jorden är omkring 50,000 mil.

6. **Kometerna** eller **svansstjernorna** röra sig i mycket aflånga och vida kretsar omkring solen. De bestå af en tätare kropp och en eller flere dunstartade och lysande svansar, hvilka stundom äro flere miljoner mil långa. Kometernas antal är okänt, men tros vara mycket stort.

7. En sol och alla de himlakroppar, hvilka kretsa omkring henne, utgöra tillsammans ett **solsystem**.

I vårt solsystem är endast solen sjelflysande; planeterna, biplaneterna och kometerna, hvilka äro mörka, få sitt ljus (upplysas) af solen. Solen är lika stor som omkr. $\frac{1}{2}$ millioner sådana klot som jorden tillsammansantagne. Hos solen har en rotation, som fullbordas på $25\frac{1}{2}$ af våra dygn, kunnat med bestämdhet urskiljas, hvarjemte man trott sig finna, att solen äfven rör sig omkring någon centralpunkt.

8. Det tyckes oss, att jorden står stilla och solen rör sig omkring henne, uppgående hvarje morgon i öster och nedgående hvarje afton i vester. Det är likväl icke så. Solen står stilla och jorden hvälfver sig omkring solen (**Kopernikus** från **Thorn**).

9. Liksom ett rullande klot svänger sig omkring sin axel och tillika går framåt, likaså **svänger sig äfven jorden omkring sin axel** (rotation), medan den **rör sig i krets omkring solen**. Jorden har sålunda tvåfaldig rörelse.

10. Jorden svänger sig ett hvarf omkring sin axel (från vester mot öster) på **ett dygn** eller **24 timmar**.

11. Jordens rörelse kring sin axel förorsakar omvexlingen af **dag** och **natt**. Solen belyser på en gång endast ena hälften af jordytan, som då säges hafva **dag**; den i mörker varande andra delen har samtidigt **natt**.

De menniskor, som bo på den oss motsatta sidan af jordytan benämnas våra **antipoder**.

12. Jorden fullbordar sitt kretslopp omkring solen från vester mot öster på **ett år** eller 365 dygn 5 timmar 48 minuter och 49 sekunder.

Jordens omlopps bana kring solen är en nästan cirkelrund ellips, i hvars ena brännpunkt solen har sin plats. Tillfölje häraf är jorden stundom närmare solen, stundom åter längre borta. Jorden säges vara i **perihelium** då hon är närmast, och i **afelium** då hon är längst borta från solen. Längden af **ekliptikan** eller jordens omlopps bana kring solen beräknas vara 130 miljoner mil. Af denna bana tillryggalägger jorden under hvarje sekund 4 mil. Ekliptikan delas i 12 lika stora delar eller **tecken**, benämnda efter de konstellationer (**zodiaken** eller **djurkretsen**), som omgifva ekliptikan. De äro: **väduren, oxen, tvillingarne, kräftan, lejonet, jungfrun, vågen, skorpionen, skytten, stenbocken, vattumannen och fiskarne**. — Jorden genomlöper hvarje tecken på en månad.

13. En följd af jordens rörelse kring solen äro **årstiderna**, hvilka hos oss äro fyra: **vår, sommar, höst, och vinter**.

Jordens axel lutar mot ekliptikan och bildar emot henne en spetsig vinkel ($66\frac{1}{2}^{\circ}$). Under hela omloppet kring solen förblir jordaxelns riktning i det närmaste oförändrad och med

nordpolen riktad emot den trakt af himmelen, der polstjernan befinner sig. Tillfölje deraf falla solstrålarne under ena hälften af året mera på norra halfklotet, under den andra åter mera på det södra. Härigenom uppkomma motsatta årstider på motsatta sidor af jorden.

Tänka vi oss den 21 Mars en rät linie dragen från solens medelpunkt till jordens, så träffar denna räta linie jordytan vid eqvatorn, eller med andra ord, solens strålar falla lodrätt på eqvatorn; jordens ställning är då sådan, att dag och natt blifva lika långa (hvardera 12 timmar) på hela jordytan. Detta kallas **vårdagjemning**. Den nämnda linien råkar derefter jordytan allt nordligare, d. v. s. det ställe, som träffas af solens lodräta strålar aflägsnas med hvarje dag från eqvatorn åt norr. Härigenom tilltager värmen oeh dagarnes längd i norra halfklotet, men aftager i det södra; solen synes hos oss med hvarje dag stiga allt högre upp på himlahalvvet. Detta sker tills linien eller de lodräta strålarne träffa jordytan under $23\frac{1}{2}^{\circ}$ n. bredd, då de stanna i sitt framåtskridande åt norr, hvilket benämnes **sommarsolstånd** och inträffar den 21 Juni. Den omtalade linien eller de lodräta strålarne göra derefter en vändning vid den $23\frac{1}{2}^{\circ}$ norr om eqvatorn dragna parallelcirkeln, som häraf får namnet **norra vändkretsen**, och träffa nu jordytan med hvarje dag allt sydligare, samt falla åter vid **höstdagjemningen** den 23 September lodrätt på orter under eqvatorn. Dag och natt äro då såsom vid vårdagjemningen lika långa på hela jorden. — Häraf kan anledningen till eqvatorns namn, **dagjemningslinie**, förstås. — Efter den 23 September falla de lodräta solstrålarne på orter, hvilka med hvarje dag blifva allt mera sydliga från eqvatorn, hvarigenom dagarnes längd och värmen tilltager på södra halfklotet, men aftager på det norra. Solen höjer sig med hvarje dag allt mindre öfver horisonten. Vid $23\frac{1}{2}^{\circ}$ s. bredd eller vid **södra vändkretsen** *) stanna de lodräta solstrålarne och vända härefter åter åt norr. Detta inträffar vid **vintersolståndet** den 22 December. Under nyåret göra de lodräta solstrålarne en likadan vandring, som den beskrifna, emellan de båda vändkretsarne.

*) Då solens strålar falla lodrätt på norra vändkretsen, synes solen vandra i *kräftans* tecken; likaså synes solen i *stenbockens* tecken, då dess strålar falla lodrätt på södra vändkretsen. Häraf vändkretsarnes namn.

I heta zonen är hettan stor, emedan solens strålar falla lodrätt här. Årstiderna äro två: en torr och en regnig. — Inom de båda tempererade zonerna råda alltid motsatta årstider. Värmen är måttlig (tempererad), emedan solen aldrig skiner lodrätt här. Årstiderna äro fyra. — Då hvardera polen vaxelvis under sin hälft af året är vänd emot solen och från densamma, så är det vid norra polen 6 månaders oafbruten dag då det vid den södra är 6 månaders oafbruten natt och tvertom. Kölden är stor i de båda kalla zonerna, emedan solstrålarne falla snedast här. Årstiderna äro två: kort sommar och lång vinter.

14. Under det jorden vrider sig kring sin axel och tillika löper omkring solen, kretsar månen ständigt omkring jorden. Månen fullbordar ett kretslopp kring jorden på $29 \frac{1}{2}$ dygn eller en **månad**.

Jorden är ungefär lika stor som omkring 50,000 sådana klot som månen.

15. Emedan månen är ett klot, så kan endast ena hälften af dess yta på en gång upplysas af solen; den andra, från solen bortvända hälften är mörk.

16. När solen och månen äro på motsatta sidor af jorden, så synes månens hela solbelysta hälft till jorden (**fullmåne** eller **ny**); när deremot solen och månen befinna sig på samma sida om jorden, så är den solbelysta hälften af månen icke synlig till jorden (**ny-måne** eller **nedan**).

17. Under de 14—15 dygn, som förflyta mellan fullmåne och nymåne, blir den till jorden synliga delen af månens solbelysta yta allt mindre, under de 14—15 dygnen mellan nymåne och fullmåne deremot allt större.

18. Månens sålunda uppkomna gestalter benämnas **månens faser**.

Månens kvarter:

19. När månen träder emellan solen och jorden, så blir en del af solen osynlig för oss. Detta benämna vi **solförmörkelse**.

20. När jorden kommer rakt emellan solen och månen, så faller jordens skugga på månens upplysta **yta**, som sålunda blir mörk. Detta kalla vi **månförmörkelse**.

Förmörkelsen säges vara **total**, om hela solens eller månens emot oss vända yta, och **partiel**, om endast en del deraf förmörkas.

Geografin indelas i:

1. **Mathematisk Geografi**, som beskriver jordens förhållande till de andra verlds- eller himlakropparne;
 2. **Fysisk Geografi**, som beskriver jordytans naturliga beskaffenhet; och
 3. **Politisk Geografi**, som beskriver jorden såsom människornas boningsplats, dess länder, riken, innevärnare m. m.
-

Förteckning

öfver jordens förnämsta länder och riken samt några af de större hufvudstäderna.

Europa :

{ Kejsaredömet Ryssland. H:stad: S:t Petersburg.

{ Storfurstendömet Finland. H:stad: Helsingfors.

{ Konungariket Sverige. H:stad: Stockholm.

{ „ Norige. H:stad: Kristiania.

„ Danmark. H:stad: Kjöbenhavn.

Kejsaredömet Tyskland:

Konungariket Preussen. H:stad: Berlin.

„ Sachsen. H:stad: Dresden.

„ Baiern. H:stad: München.

„ Würtemberg. H:stad: Stuttgart.

Storhertigdömet Baden m. fl.

{ Kejsaredömet Österrike. H:stad: Wien.

{ Konungariket Ungern. H:stad: Buda-Pest.

Konungariket Nederländerna ell. Holland. H:stad: Amsterdam.

„ Belgien. H:stad: Brüssel.

„ Storbritannien (England, Skotland och Irland). H:stad: London.

Republiken Frankrike H:stad: Paris.

Konungariket Spanien. H:stad: Madrid.

„ Portugal. H:stad: Lissabon.

„ Italien. H:stad: Rom.

Republiken Schweiz. H:stad: Bern.

Sultanstaten Turkiet. H:stad: Konstantinopel.

Konungariket Grekland. H:stad: Athén.

Asien:

Sibirien.

Turán, Turkestán eller Stora Buchariet.

Kaukasien.

Mindre Asien.

Armenien.

Mesopotamien.

Syrien.

Palestina. H:stad: Jerusalem.

Arabien.

Persien eller Irán. H:stad: Teherán.

Afganistán.

Belutsjistán.

Främre Indien. H:stad: Calcutta.

Bortre Indien.

Ostindiska skärgården.

Kejsaredömet Kina. H:stad: Peking.

Mantsjuriet.

Mongoliet.

Tibet.

Lilla Buchariet.

Korea.

Japan. H:stad: Jeddo.

Afrika:

Egypten. H:stad: Kairo.

Nubien.

Abessinien.

Berberiet.

Senegambien.

Sahará.

Sudán.

Guinea.
Kaplandet.

Amerika:

Grönland.
Polarländerna.
Hudsonsbayländerna.
Canada.
Förenta staterna. H:stad: Washington [vá].
New York [nju jork].
Mejico. H:stad: Mejico.
Central-Amerika.
Venezuela.
Columbia.
Ecuador.
Perú.
Bolivia.
Chile [tsji],
Argentina eller La Plata staterna.
Patagonien.
Brasilien. H:stad: Rio Janeiro [dsja].
Guayana.
Westindiska skärgården.
